

NIKOLA
SCOTT

Zomer
vol
geheimen

Vertaling Eefje Bosch

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Nikola Scott
Oorspronkelijke titel: *Summer of Secrets*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Eefje Bosch
Omslagontwerp: Siobhan Hooper
Bewerking: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Ayal Ardon/Trevillion Images; © Irina Stoilova/Arcangel Images; © SOUTHERNTraveler/Shutterstock © Tomas Picka/Shutterstock
Foto auteur: © Shelley DeJager
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0259 0
ISBN 978 94 027 5775 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk maart 2019

Originele uitgave verschenen in het Engels in 2018 bij Headline Review, een imprint van Headline Publishing Group, een Hachette UK Company, London.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Een Maddy

Ik wist Summerhill op elke kaart te vinden. Ik kon het geblinddoekt, zonder adempauze of aarzeling, zo uit mijn hoofd uittekenen. Het was net een hart dat met één zijde tegen de rand van de rivier aan lag en met de punt naar zee wees. In het echt was de vorm van het landgoed natuurlijk veel grilliger: een wirwar van groen- en bruintinten waar aan de ene kant door het getij aan werd getrokken, en aan de andere kant het huis standhield op het stuk waar de rivier uitwaaierde naar de baai. Maar in mijn hoofd was het precies in die vorm uit het land gesneden: een hartvormige kaart van mijn jeugd, waar ik veilig was en niets me kon raken.

Zelfs nu Chamberlain knarsetandend toegaf dat het tijd werd om in actie te komen en mijn tante Marjorie ofwel aan de radio gekluisterd zat, ofwel de horizon afspeurde naar een teken van een Duitse invasie, leek het uitgesloten dat het leven hier ooit zou veranderen.

Mijn vader zou daar anders over hebben gedacht. *Oorlog is net liefde*, zei hij altijd toen ik een jaar of zes, zeven was. *Die vindt altijd een weg, Maddy. We vergeten hem, maar voor we het weten steekt hij de kop weer op.* Hij vond altijd dat mijn zus Georgiana en ik moesten weten tot welke vreselijke dingen de mens in staat was. Ik wilde er nooit naar luisteren, maar Georgiana wel; die smeekte altijd om verhalen over de Grote Oorlog, over hoe hij de verschrikkingen van Ieper en het westelijk front had overleefd. Ik liep dan weg en rende naar de keuken voor een rozijnencakeje van Kokkie, riep met een fluitje de honden naar me toe en verdween naar buiten met mijn

tekenblok. Door de bossen en langs de rivier, om liggend op mijn buik de kikkervisjes in het slik na te tekenen en dan bij eb door rotsige poeltjes te waden. Naar het eilandje dat de beste zwemplek was en waar de zon aan het eind van weer een geweldige dag op Summerhill in het water zakte en de baai in vurige rood- en oranjebinten zette die mijn voorstellingsvermogen volledig te boven gingen.

En vandaag, nu de radio met almaar nieuwe en verontrustende updates uit Duitsland kwam, het in het dorp wemelde van de mannen in uniform uit de nabijgelegen legerbasis en Hobson zich wanhopig afvroeg hoe hij ooit verduisteringsgordijnen kon maken die voor de enorme glazen ramen in de hal zouden passen, deed ik precies wat ik altijd had gedaan. Ik liet tante Marjorie achter, verdiept in de krant die bol stond van het nieuws over Herr Hitlers opmars naar Danzig, pakte mijn tekenblok en een schep – de wal op Fairings Corner had het weer eens begeven – en verdween naar het landgoed.

Toen ik de kleine lawine aan stenen zag die de afgelopen week door hevige onweersbuien waren weggespoeld, zonk de moed me in de schoenen. Zo goed en zo kwaad als het ging begon ik stenen op te rapen en gaten te vullen met aarde. Binnenkort zou er toch eens iemand goed naar die wal moeten kijken. Het hek bij Pixie's Wood kon ook wel een opknopbeurt gebruiken, en de put achter in de tuin was lek. Zonder papa's toezicht was de tuin in de afgelopen zes jaar een ravage geworden, zo overwoekerd dat Georgiana dikwijls zei dat we op een dag bij het wakker worden zouden ontdekken dat hij ons volledig had opgeslokt.

Bij de gedachte aan mijn zus duwde ik de laatste steen in de wal en liep ik snel de heuvel op. Vanaf de top kon je de weg uit het dorp zien, en ik wilde mijn zus als eerste zien aankomen. Georgie was een halfjaar geleden naar Europa vertrokken, ondanks al het schrik-

barende nieuws uit Duitsland. Nadat ze zichzelf bij alle verre familieleden op het vasteland van Europa had uitgenodigd, was ze met papa's oude auto naar Londen gereden en toen door naar Amsterdam en Frankrijk, van waaruit ze opgetogen ansichtkaarten stuurde waaruit overduidelijk bleek dat ze in de verste verte niet van plan was eerder terug te komen. Na een tijdje had nicht Xenia uit Nantes gebeld om die lieve Marjorie dringend te verzoeken haar drukmaker van een nicht terug te halen en erop te wijzen dat alle verstandige Engelsen het vasteland ontvluchtten. Georgiana had geen keus, ze moest terug en ik was blij. Ik was nog nooit eerder ook maar een dag zonder mijn zus geweest, en het afgelopen halfjaar was het langste geweest dat ik me kon herinneren.

Ik zei streng tegen de honden dat ze niet in de buurt van de wal mochten graven en klom toen omhoog in de oude eik die boven de helling uitstak, om daar tegen de stam aan geleund de weg in de gaten te houden. Georgiana reed altijd hard. Ze had het zichzelf op haar zeventiende aangeleerd, hoewel tante Marjorie op de binnenplaats altijd ontstemd stond te mopperen over borduurwerkjes en Franse les. Nadat ze bij Frank had lopen zeuren of hij haar niet kon helpen om mijn vaders oude Morris weer aan de praat te krijgen, had ze op de binnenplaats geoeffend met hooibalen als wegpionnen, en later scheurde ze over de landweggetjes met mij verkrampd naast zich, omdat ik wist dat ze zichzelf zou doodrijden en ik op z'n minst bij haar kon zijn als het zover was.

Maar het landweggetje lag er zoals altijd stil en slaperig bij, en met een tevreden zucht haalde ik mijn tekenblok tevoorschijn. Het groene, in linnen gebonden blok papier was bijna vol, omdat ik nu Georgie weg was meer had getekend dan anders. Tante Marjorie, die me altijd over van alles en nog wat uitgebreid de les las, had me ook doorgezaagd over papierbesparing, en ik had mijn tekeningetjes zo dicht mogelijk op elkaar proberen te tekenen om alle be-

schikbare ruimte te gebruiken, omdat er blijkbaar, als ik niet heel snel ging besparen, binnenkort op de hele wereld geen papier meer zou zijn. Ik zat altijd te tekenen. Het huis. De keuken. Mijn lievelingsvossenwelpje, dat de egel achter de vermolmde boom in Pixie's Wood plaagde. Het licht dat door de bomen viel in het stukje bos waar wilde aardbeien groeiden. En ook mensen: Kokkie die prui-mengebak maakte; Hobson die stiekem achter de stallen een peuk rookte; Susan die met haar emmer de trap op en af rende. Georgiana, die nog geen rechte lijn kon tekenen, was dol op schrijven en door de jaren heen verzonnen we samen talloze verhalen. De hele zomer had ik gewerkt aan een stripverhalenreeks over Foxy het vossenwelpje en zijn beste vriend, een bangelijk eekhoorntje dat we Stu hadden genoemd. Ik bladerde langzaam tot aan waar Foxy probeerde een val in de regenton te overleven en kleurde zijn vacht met piepkleine rode streken in.

De nazomerwarmte hing nog in de lucht, en hoog boven me had de hemel de kleur van wilde hyacinten, zo bruisend en helder dat je geloofde dat je, als je je afzette, zou kunnen vliegen. Lichte briesjes ritselden door de bladeren, en het was zo stil dat ik mijn potlood over het papier kon horen gaan, de honden stiekem een konijnenhol bij de muur kon horen uitgraven en de zwaluwen boven me hoorde zingen. Eindelijk kwam Georgiana thuis, en zonder moeite vergat ik dat het eind augustus 1939 was en er overal ter wereld oorlog dreigde.

Zonder waarschuwing klonk er een gebrul door de ochtendlucht, en schijnbaar uit het niets vulde de lucht met de kleur van wilde hyacinten boven de eik zich met donkere vormen. Vliegtuigen. In formatie scheerden ze, als de ganzen die in november over het Kanaal van de kust naar het zuiden vlogen, langs me heen – schaduwen die over akkers en weides schoten. Ik blies mijn adem uit, die ik ongemerkt had ingehouden, en ging weer tegen de stam

aan zitten. Hou jezelf in de hand, Maddy, in hemelsnaam. Het zijn die van óns, ónze vliegtuigen. Vanaf het vliegveld in het noorden, op oefening. Tante Marjorie had het er vanochtend nog opgewonden over gehad: was het niet bewonderenswaardig hoe de jongens van ons land op die typisch Britse manier hun verantwoordelijkheid namen en Herr Hitler het hoofd boden? Ik volgde de steeds kleiner wordende vormen aan de horizon en wachtte tot het geluid zou wegsterven. Maar dat deed het niet. Heel in de verte maakten ze een wijde bocht en kwamen terug, recht op mij af gevlogen, leek het wel, bijna alsof ze me tussen de takken hadden zien zitten, als een pijl gericht op mijn Summerhill-hart. Nu vlogen ze boven me, zo dichtbij dat ik dacht dat ik de wieltjes aan hun onderkant kon zien zitten, de motoren kon horen draaien en de uitlaatgassen kon ruiken.

Onder me zaten de honden ineengedoken angstig te keffen, met hun oren plat tegen hun harige kop, en samen keken we hoe de vliegtuigen boven ons manoeuvreerden, waarbij de overkapping van de oeroude eik zich vulde met hun oorverdovende lawaai. Er leek geen eind aan te komen – figuren en rondjes – maar net toen ik dacht dat ik het echt niet meer uit kon houden vlogen ze eindelijk een voor een naar het binnenland.

Maar het geronk van de motoren bleef zelfs toen ze weg waren in de lucht hangen, en toen ik me naar de zee draaide besepte ik dat er eentje was achtergebleven, die nog steeds zijn rondjes oefende. Ik bleef even met de honden staan kijken en zag toen dat er iets niet helemaal in de haak leek. Het vliegtuig vloog in een vreemd patroon, en je zag dat het, ook al verdween het gedeeltelijk achter de klippen van de landtong... dat het... omlaag leek te vallen. De takken boven me waren te dun voor mijn gewicht van een zestienjarige, maar toch klom ik omhoog, terwijl mijn handen en voeten steun zochten tussen het ranke, deinende loof. Daar had je hem

weer, evenwijdig aan de klippen en – de twee woorden kwamen in me op voor ik ze kon tegenhouden – Hangman's Bluff.

De rillingen liepen over mijn rug en de huid achter in mijn nek verstrakte en drukte naar binnen, waardoor ik naar adem hapte, omdat uiterekend ik wist hoe steil die klippen waren, hoe gevaarlijk, hoe dodelijk...

Ik perste nog een teug adem door mijn dichtgeknepen keel, wilde wegstijgen, wilde weer gaan zitten en me achter mijn tekenblok verschuilen om Foxy te tekenen, springend door de kleine weide bij zonsopkomst achter Pixie's Wood. Maar ik bleef met grote ogen toekijken hoe het vliegtuig boven de klippen omlaagviel, iets sneller nu, alsof de inzittende de moed al had opgegeven. En toen verdween het in zijn geheel uit zicht, en was het weg.

Oorlog is net liefde, Maddy, die vindt altijd een weg.

Mijn bezwete handen gleden weg langs de bast van de boom; mijn ogen, nog steeds op het dunne strookje horizon gefixeerd, traanden in de felle zon. Wat als ik de enige was die het had gezien? Wat als er niemand te hulp kwam? Ik zou daar van hieruit kunnen komen – langs het veld van Muttonhole lopen en over het met gras begroeide smalle paadje aan het eind van de klippen rennen dat mijn vader en ik zes jaar geleden op een vergelijkbare ochtend hadden genomen. Frank zei dat ze er tegenwoordig schapen lieten grazen omdat niemand er nog durfde te komen.

Maar ik was nooit meer bij Hangman's Bluff geweest, nooit meer sinds ze mijn vaders lichaam uit de inham onder de klippen hadden gehaald, die inham die met vloed altijd onder water stond, met golven die onderaan tegen de rotsen sloegen. Ik was niet vaak buiten Summerhill geweest, en het enige wat ik van de zee had gezien was de blauwgrijze horizon vanuit de top van de eik, waar nu een paar flarden witte wolken voorbijdreven, zich niet bewust van het drama dat zich zojuist had afgespeeld.

Opnieuw sneed er een geluid door de lucht: een autoclaxon vanuit het dorp. Ik zocht naar houvast op mijn tak, even verblind door de inspanning van het in de verte kijken, en toen ik weer helder zag, zag ik een bekende gedeukte wagen met een arm uit het raampje die vrolijk mijn kant op zwaaide, omdat mijn zus, die me beter kende dan wie ook, wist dat ik in de eik op haar zou zitten wachten.

Ik liet me uit de boom vallen en merkte nauwelijks dat mijn broekspijp aan een tak bleef haken en uitscheurde, en rende toen in één ruk, zonder achterom te kijken, helemaal naar de kruidentuin en de perenboomgaard, langs onze oude boomhut en de kleine vijver met de enorme karper waar Georgiana zo'n hekel aan had, om struikelend de binnenplaats op te komen en recht in de armen van mijn zus te vallen.

Twee Chloe

‘Geen twijfel mogelijk, Mrs MacAllister. Echt niet.’

Chloe bekeek de man tegenover zich, met zijn handen gevouwen op de rand van zijn standaard ziekenhuisbureau. Deze kalende, kregelige man, die ongeduldig met zijn vingers op haar verslag tikte en haar vorsend aankeek, was wel de meest onwaarschijnlijke bode die het lot haar ooit had kunnen sturen.

Ze zag de arts kort op de klok aan de muur kijken en probeerde zich te vermannen. Het ziekenhuis probeerde een afspraak tot maximaal tien minuten te beperken; ze kende de talloze verhalen van Aidan over te trage patiënten, door wie iedereen uit zijn doen raakte en het hele systeem spaak liep. Ze zat hier al vijf minuten te lang, waarvan ze er vier had verspild aan lijkbleek stilzitten en de nutteloze ontkenning van het feit dat er geen twijfel mogelijk was. Geen enkele.

‘Ik geef u het papierwerk mee naar huis,’ zei de arts kortaf, wapperend met zijn handen als om haar aan te sporen uit zijn gele plastic stoel te komen. ‘De komende weken moet u vooral...’

Door dat ene woordje, ‘huis’, kwam Chloes tong eindelijk los van haar verhemelte en werd de witte ruis in haar oren dusdanig minder dat ze iets kon uitbrengen. ‘Sorry, maar zou u het alstublieft nog één keer kunnen checken? Voor de zekerheid, bedoel ik. Misschien is er iets misgegaan?’ Ze haalde diep adem en liet haar handen op haar schoot vallen. ‘Er gaat toch wel vaker iets mis?’ Die laatste zin probeerde ze achteloos uit te spreken, als om te suggereren dat dat bij iedereen gebeurde behalve bij hem.

‘We hebben het al twee keer gecontroleerd, Mrs MacAllister,’ zei dokter Webb ongeduldig, ‘en alleen maar omdat u erop stond, maar eerlijk gezegd is het zonde van de tijd. Die test klopt. Ik zie het probleem niet zo – uw situatie is perfect, uw leeftijd zo goed als perfect. Werkt u?’

Ze schudde haar hoofd en hij knikte goedkeurend. ‘Ziet u wel. U drinkt niet, u rookt niet, u hebt een prachtig huis in...’ Hij keek in haar verslag. ‘...het mooiste deel van Plymouth. Hartley. Daar woont mijn peettante.’

Hij bleef een fractie van een seconde wachten tot Chloe daar iets op zou zeggen, iets over haar connectie met deze ongetwijfeld eminente dame of misschien iets anders wat haar onmiddellijke vertrek zou aankondigen.

‘Vanuit medisch oogpunt bent u ideaal,’ ging hij verder. ‘Het kan eigenlijk niet beter. Goed, Margie zal u bij de receptiebalie de nodige informatie geven.’

Zijn stem ging langs haar heen. Af en toe ving ze een woord op, zoals ‘prachtig’ en ‘bloed’ en ‘kliniek’. En ‘perfect’. Ja, het was gewoon helemaal perfect. Haar man zou vast dolgelukkig zijn. Hij zat al maanden op dit nieuws te wachten.

Dokter Webb stond inmiddels bij de deur, dus ze had geen andere keus dan ook van haar stoel te komen. Dat deed ze heel langzaam, terwijl ze al haar moed bij elkaar raapte voor een laatste, bijzonder belangrijke vraag.

‘Zou u... Ik bedoel, is het misschien mogelijk dit niet met hem te delen? Met mijn man, bedoel ik?’

Dokter Webb zocht tastend naar zijn bril en keek haar toen met samengeknepen ogen aan.

‘Waarom zou ik dat doen?’ Dokter Webb droeg Aidan kennelijk niet zo op handen als de rest dat deed, wat deels de reden was dat Chloe hem als gynaecoloog had gekozen, ook al deed hij tijdens

haar sporadische bezoeken stevast nors tegen haar. Toch was het medische wereldje van Plymouth klein en was de kans groot dat dokter Webb en Aidan MacAllister elkaar binnenkort eens tegen het lijf zouden lopen, en Chloe was dan liever niet het onderwerp van hun gesprek.

‘Ik wil het hem gewoon graag zelf vertellen. Het juiste moment kiezen.’

Dokter Webb snoof afkeurend en zette de deur open. ‘Natuurlijk. Ik zou niet durven. Beroepsgeheim en zo. Ik hoorde dat ze de kliniek gaan uitbreiden. Hij zal het wel druk hebben. Hoe dan ook, moeders wil is wet,’ zei hij vriendelijk.

Hij wilde de deur dichtdoen, maar ze hield hem nog een laatste keer tegen. ‘En Danny – u weet wel, mijn broer... Denkt u dat dat... een probleem vormt? Hiervoor?’

Heel even dacht hij daarover na.

‘Daar zou ik grondig onderzoek naar moeten doen,’ zei hij. ‘Ik zou meer over uw ouders moeten weten. Daar moet u een nieuwe afspraak voor maken. En als uw ouders onlangs nog een bloedonderzoek hebben gehad, neem die resultaten dan mee. We spreken elkaar.’

Voor ze nog iets kon zeggen, zoals het relevante feit dat er helemaal geen ouders waren en ook geen bloedonderzoeken, had hij haar de deur uit gewerkt en die achter haar dichtgedaan.

Drie minuten later stond Chloe buiten de kliniek. Ze had verder geen vragen meer gesteld aan de verpleegsters bij de balie, die altijd giechelend informeerden naar ‘die knappe dokter MacAllister’ en zich lachend afvroegen waarom ze in hemelsnaam de moeite nam om hierheen te komen terwijl ze thuis toch iemand voor al haar kwaaltjes had. ‘Dat zou ik in elk geval niet doen,’ had een knappe roodharige verpleegster giechelend tegen de andere gefluisterd terwijl Chloe haar zojuist verkregen folders iets resoluter dan nodig was in haar tas propte.

Ze bleef een hele tijd staan kijken naar de bussen die mensen naar hun werk, school en de supermarkt brachten. 14, 44, 62 – de nummers kwamen voorbij alsof ze een soort geheime code probeerden over te brengen, alsof ze haar vertelden hoe het gesprek met dokter Webb bij haar kon gaan horen, in plaats van een abstract onderzoeksresultaat te blijven. Misschien zou ze wat druivensap kopen. Ze had ooit gehoord dat druivensap het meest passende drankje was voor een situatie als deze.

Lijn 5. Toen weer lijn 62. Het was warm en broeierig, en na weken van rusteloos, wisselvallig weer pakten zich in het oosten nu wolken samen. Haar haar en haar rok vlogen alle kanten op door vlagen van een naar diesel geurende luchtstroom en ze bedacht dat Aidan liever niet had dat ze met het openbaar vervoer ging. *Het is één rijdende stafylokokkeninfectie, Chloe.* En dan de mensen. *Iedereen kan wel in die bus zitten. Ook een seriemoordenaar.* Chloe had maar geluk dat ze niet zo vaak de deur uit hoefde. En als ze dan de deur uit moest kon hij toch altijd de auto een keertje thuislaten?

Vanochtend had hij de auto niet thuisgelaten, omdat hij niet wist dat ze ergens heen moest. Maar vroeger had ze alleen maar per bus gereisd, en altijd met plezier, omdat bussen zo netjes het land doorkruisten. Een hecht raster van verbindingen dat je overal heen bracht, heel Engeland door als je dat wilde. En de anonimiteit sprak haar aan – dat het niemand ook maar iets kon schelen wat ze deed, wat ze droeg, wat ze dacht. *Een kwartje voor je gedachten,* zei Aidan altijd met een geconcentreerde blik op haar, alsof hij, als hij nog maar een klein beetje beter zijn best deed en maar een klein beetje langer bleef kijken, zich zo haar hoofd in zou kunnen wurmen. In de bus keek iedereen altijd dwars door je heen en kon je alleen zijn met je gedachten zonder die continu te hoeven delen.

Ze moest lijn 14 hebben, en wel snel als ze niet te laat wilde komen. Op maandag kwam Aidan na zijn laatste operatie altijd me-

teen naar huis en dan wilde hij dat ze thuis was om op hun dakterras een beschaafd drankje te drinken en hun dag te bespreken. Wie hij had geopereerd en wat ze dat weekend zouden doen. De nieuwe arts die ze wilden aannemen in de kliniek. Wanneer ze met vakantie zouden gaan. En vanavond zouden ze het hebben over het feit – dat onontkoombare, onomstotelijke en stellige feit – dat zij, Chloe MacAllister, in verwachting was. Dat ze achtentwintig was, kerngezond en een perfect leventje leidde, dat nu helemaal compleet werd. Een gezin.

Er stopte een taxi bij de bushalte, die een stel snaterende meisjes afzette op weg naar de bioscoop in het winkelcentrum, en Chloe stak haar hoofd door het raampje en vroeg de chauffeur haar naar huis te brengen.